

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašiny a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **ICZ a. s.**, se sídlem Na hřebenech II 1718/10, Praha 4, zastoupená Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou se sídlem Kostelní 875/6, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 31 Af 74/2016 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Petry Koutné, advokátky.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 5. 5. 2016, č. j. ÚOHS-S0190/2016/VZ-19287/2016/522/JKr (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), podle § 118 odst. 5 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „*zákon o veřejných zakázkách*“), zamítl návrh žalobkyně na přezkum úkonů zadavatele – Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „*zadavatel*“). Žalobkyně svým návrhem brojila proti rozhodnutí zadavatele o jejím vyloučení jako uchazeče z účasti v zadávacím řízení veřejné

zakázky „Elektronický systém spisové služby pro ŘSD ČR“ ze dne 17. 2. 2016. Žalovaný návrh žalobkyně zamítl, protože nebyl podán oprávněnou osobou.

[2] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 18. 8. 2016, č. j. ÚOHS-R0144/2016/VZ-34091/2016/322/LKa, zamítl rozklad žalobkyně podaný proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný i jeho předseda dospěli k závěru, že žalobkyně nepodala řádně a včas námitky proti rozhodnutí o vyloučení ze zadávacího řízení, nesplnila podmínku řízení podle § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách, a nebyla tak oprávněna podat návrh na přezkum úkonů zadavatele. Podle žalovaného je doručování námitek čistě soukromoprávním institutem, a ve vztahu mezi žalobkyní a zadavatelem se proto aplikuje § 18a odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). V souladu s tímto ustanovením byly zadavateli námitky doručeny teprve okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba zadavatele. Rozhodnutí o vyloučení ze zadávacího řízení bylo žalobkyni doručeno dne 17. 2. 2016, lhůta 15 dnů pro podání námitek tak uplynula dne 3. 3. 2016. Žalobkyně sice podala námitky proti tomuto rozhodnutí dne 3. 3. 2016 a téhož dne byly námitky dodány do datové schránky zadavatele; oprávněná osoba zadavatele se však do datové schránky přihlásila až dne 4. 3. 2016. Teprve tímto dnem byly námitky žalobkyně doručeny zadavateli, tedy až po lhůtě stanovené v § 110 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách.

[3] Rozhodnutí předsedy žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jenž ji shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 27. 4. 2018, č. j. 31 Af 74/2016 – 39, obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud uvedl, že vztah dodavatele (zde žalobkyně) a zadavatele je obecně soukromoprávního charakteru. To ovšem neplatí bezvýjimečně. Určité povinnosti totiž vyplývají z práva veřejného a jejich (ne)splnění se poté promítá do veřejných subjektivních práv účastníků řízení. To podle názoru soudu platí i pro projednávanou věc, neboť povinnost stanovená v kogentním ustanovení zákona o veřejných zakázkách – doručit námitky proti rozhodnutí o vyloučení uchazeče z účasti v zadávacím řízení ve lhůtě 15 dnů (§ 110 odst. 4 tohoto zákona) – je povinností s veřejnoprávním přesahem. Dodavatel včasným podáním námitek plní povinnost, jež je podmínkou zahájení správního řízení před žalovaným. Nesplnění této povinnosti se v rovině veřejného práva promítá zásadním způsobem, protože přímo vede k vyloučení věcného přezkumu návrhu dodavatele ze strany žalovaného. Krajský soud žalovanému vytkl, že nevzal v potaz, že posuzování námitek proti rozhodnutí o vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení ze strany zadavatele představuje procesní předstupeň přezkumného řízení prováděného žalovaným. V procesu doručování námitek jde o projev veřejnoprávní ingerence státu do jinak soukromoprávních vztahů mezi zadavateli a dodavateli.

[5] Krajský soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se včasností doručení jiného typu písemnosti zadavateli, konkrétně stejnopisu návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Východiska této judikatury lze podle názoru krajského soudu aplikovat i v nyní posuzované věci. Výklad pravidel týkajících

pokračování

se doručování písemností zadavateli musí být proveden tak, aby bylo vyloučeno, že zadavatel svým jednáním zmaří případný veřejnoprávní přezkum jím provedených úkonů v zadávacím řízení. Tím by došlo k popření smyslu relevantní úpravy zákona o veřejných zakázkách. Jestliže by se zadavatel ve lhůtě patnácti dnů od doručení rozhodnutí o vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení do datové schránky nepřihlásil, nebyly by mu optikou žalovaného námitky proti tomuto rozhodnutí doručeny i přes to, že byly dodány do jeho datové schránky a měl je tak v dispozici.

[6] Krajský soud uzavřel, že pokud žalobkyně zvolila doručování prostřednictvím datové schránky, měl být na okamžik doručení aplikován § 18 zákona o elektronických úkonech. Ten upravuje provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datových schránek. Toto ustanovení lépe vystihuje vztah mezi zadavatelem a dodavatelem při uplatňování námitek podle § 110 a § 111 zákona o veřejných zakázkách. Při doručování prostřednictvím datových schránek je tak nutno za okamžik doručení námitek ve smyslu § 110 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách považovat okamžik dodání do datové schránky zadavatele. S ohledem na tyto závěry žalobkyně doručila námitky zadavateli včas.

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel namítá nesprávné posouzení sporné otázky ze strany krajského soudu – aplikaci § 18 zákona o elektronických úkonech. Právní předpisy neobsahují speciální úpravu doručování prostřednictvím datové schránky mezi zadavatelem a dodavatelem při zadávání veřejné zakázky. Z důvodu absence speciální úpravy se proto použije obecné pravidlo v § 18a zákona o elektronických úkonech, dle kterého je dokument doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí oprávněná osoba. Podle žalovaného dále není vyloučeno, že zadavatel námitkám vyhoví, v takovou chvíli již není nutný přezkum orgánu dohledu. Proto nelze institut námitek chápat jako projev veřejnoprávního zásahu státu do vztahů mezi zadavateli a dodavateli. Dále stěžovatel cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 2 Afs 23/2013 – 39, dle kterého je vztah mezi zadavatelem a uchazečem v zadávacím řízení vztahem soukromoprávním.

[9] Stěžovatel dále vyzdvihuje odlišnost mezi doručováním stejnopisu návrhu na zahájení řízení zadavateli a doručováním námitek. Návrh jako takový je vždy nutné doručit také stěžovateli, tento úkon tak není činěn výhradně v rámci procesu kontraktace mezi zadavatelem a dodavatelem. I s ohledem na běh lhůt ve správním řízení (zadavatel má například lhůtu deset dnů k vyjádření ode dne doručení stejnopisu návrhu) není vhodné na doručování stejnopisu návrhu aplikovat soukromoprávní režim. Námitky jsou ovšem vždy institutem ryze soukromoprávním, u nichž nemusí k přesahu do veřejného práva dojít, jak stěžovatel popsal výše. Nadto i z rozsudků Nejvyššího správního soudu, které vykládají okamžik doručení stejnopisu návrhu zadavateli ve veřejnoprávním režimu (tedy dodáním do datové schránky), plyne obecná teze, podle níž je vztah mezi zadavatelem a dodavatelem (zde žalobkyní) primárně vztahem soukromoprávním. Stěžovatelovým úkolem není

nazírat na účastníky řízení *a priori* tak, že chtějí obcházet zákon tím, že se nepřihlásí do datové schránky. Navíc v daném případě se zadavatel doručení námitek nevyhýbal.

[10] Podle stěžovatele napadený rozsudek nedává jednoznačnou odpověď na to, kde leží hranice mezi soukromoprávními a veřejnoprávními úkony v zadávacím řízení. To může způsobit další výkladové nejasnosti; stěžovatel příkladem odkazuje na § 77 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Optikou krajského soudu by patrně i zdůvodnění nabídkové ceny uchazečem ve smyslu uvedeného ustanovení bylo dokumentem s přesahem do veřejného práva. S takovým závěrem stěžovatel nesouhlasí. Nyní je na kasačním soudu, aby konkrétní hranici mezi úkony v zadávacím řízení určil. Krajský soud po stěžovateli vyžaduje, aby postupoval v rozporu s obecnou úpravou zákona o elektronických úkonech a dosavadní judikaturou, napadený rozsudek proto nemůže obstát.

[11] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s argumenty a právními závěry krajského soudu. Koriguje citaci stěžovatele z rozsudku č. j. 2 Afs 23/2013 – 39, s tím, že podle tohoto rozhodnutí má sice vztah mezi dodavatelem a zadavatelem soukromoprávní charakter, avšak s výhradou, že určité povinnosti zadavatele vyplývají z práva veřejného a jejich (ne)splnění se promítá do veřejných subjektivních práv uchazečů. Některé úkony činěné v průběhu zadávacího řízení svými účinky překračují hranice soukromého práva a vstupují do práva veřejného. O takovou situaci se jedná i v projednávaném případě. Žalobkyně nesouhlasí s interpretací stěžovatele, že závěry judikatury správních soudů ohledně doručování stejnopisu návrhu nejsou aplikovatelné na doručování námitek. Předmětná rozhodnutí obsahují obecný princip, dle kterého není přijatelné, aby zadavatel sám určoval okamžik, ve kterém je mu písemnost doručena, a tím ovlivňoval následný přezkum svých úkonů. Zadavatel by mohl nepřihlášením se do datové schránky zcela znemožnit včasné doručení námitek, ať už by byla lhůta pro jejich podání jakkoli dlouhá. Výklad stěžovatele považuje žalobkyně za rozporný se základními principy a účelem zákona o veřejných zakázkách.

[12] Žalobkyně je dále toho názoru, že závěry krajského soudu korespondují s pozdější právní úpravou, která odstranila veškeré pochybnosti ohledně komunikace mezi zadavatelem a dodavatelem. Podle § 211 odst. 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“), jenž s účinností od 1. 10. 2016 nahradil zákon o veřejných zakázkách, *při komunikaci uskutečňované prostřednictvím datové schránky je dokument doručen dodáním do datové schránky adresáta.*

[13] Včasné podání námitek je podle žalobkyně úkonem s významným přesahem do veřejného práva, neboť zakládá právo uchazeče stát se účastníkem správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, respektive rozhoduje o aktivní legitimaci k podání návrhu. Jde tedy o úkon související s veřejným subjektivním právem uchazeče. Žalobkyně zdůrazňuje, že námítka zadavateli doručovala formou datové zprávy (tj. veřejnoprávním kanálem), nikoli soukromoprávní cestou pomocí tzv. poštovní datové zprávy, která je určena pro komunikaci mezi soukromoprávními subjekty. Aplikace § 18 zákona o elektronických úkonech v této věci nejlépe odpovídá smyslu a účelu úpravy zákona o veřejných zakázkách.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] V projednávaném případě je jádrem sporu otázka, zda žalobkyně **doručila** zadavateli včas námitky proti rozhodnutí o vyloučení ze zadávacího řízení, jestliže je v poslední den zákonné lhůty **dodala** do datové schránky zadavatele. Podle názoru stěžovatele došlo k doručení námitek až okamžikem přihlášení oprávněné osoby do datové schránky zadavatele (§ 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech), což v projednávaném případě nastalo po uplynutí zákonné lhůty pro podání námitek. Krajský soud a žalobkyně oproti tomu razí tezi, podle níž je na doručování námitek vhodnější aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech; v takovém případě je třeba za okamžik doručení námitek považovat jejich dodání do datové schránky zadavatele. Samotné datum dodání námitek zadavateli do jeho datové schránky není mezi účastníky řízení sporné.

[17] Názor stěžovatele je nesprávný a jím přdestřená námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že obdobnou věcí a výkladem výše zmíněných ustanovení se již zabýval v rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 369/2017 – 46 (zadavatelem zde bylo hlavní město Praha; judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Se závěry uvedenými v tomto rozsudku se i nyní kasační soud ztotožňuje a v plnosti na ně odkazuje. Nyní pouze stručně rekapituluje hlavní argumenty v citovaném rozsudku uvedené.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že na doručování námitek zadavateli nelze užít § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Podle tohoto ustanovení *dokument dodaný podle odstavce 1 je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k tomuto dokumentu. „Dokumentem podle odstavce 1“ se zde míní dokument z datové schránky jiné fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby do datové schránky této osoby* (§ 18a odst. 1 citovaného zákona). Zadavatele je však pro účely doručování námitek proti jeho postupu v zadávacím řízení nutno považovat za *orgán veřejné moci* (§ 6 a § 18 zákona o elektronických úkonech), nikoli tedy jen za právnickou osobu ve smyslu § 18a zákona o elektronických úkonech. Na doručování zadavateli v projednávaném případě tedy dopadá § 18 zákona o elektronických úkonech (nikoli § 18a tohoto zákona). Krajský soud správně dovodil, že okamžikem doručení námitek ve smyslu § 110 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách bylo v daném případě **dodání** námitek do datové schránky zadavatele.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti zdůrazňuje soukromoprávní charakter vztahů mezi dodavateli a zadavateli, což je princip opakovaně a probovaný judikaturou správních soudů.

V této souvislosti v kasační stížnosti cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 23/2013 – 39, v němž tento soud údajně uvedl, že „[v]zhledem k tomu, že vztah mezi zadavatelem a uchazečem v zadávacím řízení je vztahem soukromoprávním (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2013, č. j. 62 Af 64/2011 – 41), měl by krajský soud interpretovat a následně posoudit úkon zadavatele podle relevantní soukromoprávní úpravy.“ Z toho stěžovatel dovozuje ryze soukromoprávní charakter námitek žalobkyně jako dodavatele (uchazeče).

[20] Nejvyšší správní soud nepopírá, že tyto vztahy jsou podřízeny soukromému právu. Avšak ohledně námitek vůči postupu zadavatele nelze říci, že by měly beze zbytku soukromoprávní charakter, což ostatně vyplývá právě i z jeho rozsudku č. j. 2 Afs 23/2013 – 39. Žalobkyně správně korigovala citaci stěžovatele z tohoto rozhodnutí, neboť stěžovatel uvedl pasáž z narativní části rozsudku, v níž soud shrnul obsah kasační stížnosti stěžovatele, jímž byl v tehdejší případě také žalovaný (tedy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže). Z vlastního právního hodnocení Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku se však podává, že „[v]ztah mezi dodavatelem a zadavatelem má soukromoprávní charakter, **byť s výhradou, že určité povinnosti zadavatele vyplývají z práva veřejného a jejich (ne)splnění se promítá do veřejných subjektivních práv uchazečů.** (...) Jestliže tedy Nejvyšší správní soud v minulosti pojal některé úkony činěné v průběhu zadávacího řízení tím způsobem, že svými účinky překračují hranice práva soukromého a vstupují do práva veřejného, pak do této množiny nepochybně spadá také rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení“ (zvýraznění bylo přidáno). Stěžovatel zde tedy účelově „ohýbá“ existující judikatorní princip o převažující soukromoprávní povaze vztahů jen proto, aby obstál jeho formalistický a neoprávněně zužující výklad zákonných ustanovení o doručování do datové schránky zadavatele.

[21] Kontraktační proces při zadávání veřejných zakázek je formalizován a regulován donucujícími ustanoveními zákona. Tím se vymyká obvyklým ryze soukromoprávním vztahům při běžném sjednávání smluv, které jsou mimo rámec veřejných zakázek, a vnáší do věci veřejnoprávní element. Je také zřejmé, že zde existuje veřejný zájem na transparentnosti, férovosti a regulérnosti procesu kontraktace v souvislosti s veřejnými zakázkami. Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách *zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazů diskriminace* (obdobně i § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek). Námitky předestřené zadavateli a jejich vypořádání v rozhodnutí zadavatele jsou jakousi „předehrou“ před případným samotným – ryze veřejnoprávním – přezkoumáním postupu zadavatele ze strany stěžovatele a zadavatel s nimi musí zacházet v souladu s uvedenými principy.

[22] V této souvislosti je přiměřené klást na zadavatele a jeho postup při vypořádání námitek dodavatelů vyšší nároky (ve srovnání se sjednáváním smluv plně v režimu soukromého práva). Právě skrze principy uvedené v předchozím odstavci je nutné vnímat i příslušnou právní úpravu podání námitek zadavateli a jejich doručování. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že okamžik doručení námitek zadavateli prostřednictvím datové schránky bude shodný s okamžikem jejich dodání do datové schránky zadavatele. Je přiměřené požadovat po zadavateli, aby se při zadávání veřejné zakázky choval dostatečně bděle a profesionálně při přístupu do datové schránky.

pokračování

Naopak by neměl mít možnost vlastním konáním či opomenutím určovat okamžik doručení námitek, jenž má vliv na další subjektivní práva a povinnosti žalobkyně. K této otázce krajský soud příhodně odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 – 79. Trefně také poznamenal, že není rozhodující, že v dané věci zadavatel obstrukčním způsobem nepostupoval a s přihlášenkou do datové schránky neotálel. Podstatné je, aby výklad relevantních ustanovení takový postup neumožňoval.

[23] Dále Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 18. 7. 2019, č. j. 7 As 131/2019 – 31, v němž se plně ztotožnil se závěry učiněnými v rozsudku č. j. 9 As 369/2017 – 46, a uvedl následující: „*Institut námitek ve smyslu ZVZ není institutem majícím pouze a výhradně soukromoprávní povahu. (...) Z právní úpravy plyne, že pokud dodavatel námitky nepodá (případně tyto podá opožděně), není následně oprávněn brojit proti postupu zadavatele u stěžovatele. Námitky jsou tudíž podmínkou sine qua non následného podání návrhu u stěžovatele. V této souvislosti přitom není rozhodné, zda k podání návrhu a k zahájení přezkumného správního řízení u stěžovatele skutečně dojde, či nikoliv. Tato skutečnost nic nemění na tom, že institut námitek je silně navázán na čistě veřejnoprávní přezkumné řízení před stěžovatelem. Přehlédnout v této souvislosti nelze ani fakt, že práva a povinnosti zadavatelů a dodavatelů týkající se institutu námitek jsou stanoveny ZVZ jako veřejnoprávní normou. Stejně tak nelze přehlédnout, že vlastní postup při podávání námitek a jejich vyřizování nese některé rysy typické pro veřejnoprávní regulaci (námitky se podávají v zákonem stanovené lhůtě, zadavatel musí v zákonné lhůtě o těchto rozhodnout písemným rozhodnutím zaslaným dodavateli atp.). Z tohoto hlediska se povaha doručování námitek skutečně do jisté míry blíží povaze doručování návrhu na přezkum úkonů zadavatele samotnému zadavateli. (...) Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že v napadeném rozsudku odkázal mj. i na judikaturu týkající se právě otázky doručování návrhu na přezkum zadavatelů.*“

[24] Nejvyšší správní soud považuje za bezpředmětné zabývat se úvahami stěžovatele, jak by mohlo být posuzováno doručování jiných listin a úkonů zadavateli, neboť takové úvahy jsou čistě teoretické a přesahují skutkový rámec nyní projednávané věci.

[25] Předcházející judikatura tohoto soudu, uvedená v předešlých odstavcích, plně dopadá na námitky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení mezi účastníky soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení náleží procesně úspěšné žalobkyni.

[27] Přiznaná náhrada nákladů řízení spočívá v odměně zástupkyně žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření

ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupkyni žalobkyně též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za daný úkon. Zástupkyně žalobkyně doložila, že je plátkyní DPH (§ 14a advokátního tarifu), a proto se takto vypočtená odměna a náhrada výdajů zvyšuje o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %), konkrétně o 714 Kč. Celková částka tak činí 4 114 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobkyni uvedenou částku ve lhůtě jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám její zástupkyně Mgr. Petry Koutné, advokátky.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. listopadu 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu